

РЕШЕНИЕ

№ 706

гр. Русе, 31.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, IX НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивайло Ас. Й.ов

при участието на секретаря Радостина Ил. Станчева
като разгледа докладваното от Ивайло Ас. Й.ов Административно
наказателно дело № 20234520201332 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба на С. Н. С., подадена против наказателно постановление № 22-1085-003246/09.11.2022г., издадено от Началник Сектор „Пътна полиция“, при ОДМВР – Русе, с което на жалбоподателя, на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 лева, за нарушение по чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

С жалбата се ангажират твърдения, че наказателното постановление е неправилно и незаконосъобразно, тъй като е издадено в нарушение на материалния закон, и в противоречие с разпоредбите на ЗДвП. Оспорва се приетата за осъществена фактическа обстановка. Релевират се доводи, че съгласно разпоредбите на ЗДвП не се изисква СУМПС за управление на велосипед и не е налице разпоредба, която да предвижда отнемане на контролни точки. Посочва се, че самото съставяне на АУАН, не определя, че същият е редовно съставен и съставения такъв не отговаря на разпоредба в ЗДвП, която да установява отнемане на контролни точки. Твърди се, че проба за алкохол не е била вземана на водача, поради и което и на това основание НП е незаконосъобразно, както и че жалбоподателят няма установена длъжност водач на електрически велосипед, както е установено в АУАН, което според жалбоподателя също е нередност. Оспорва се констатацията на

наказващия орган, че жалбоподателят не е контролирал велосипеда като се релевират доводи, че същият е сигнализирил със звуков сигнал, че приближава пешеходците, за да внимават, а пешеходецът в последния момент се е изместил, докато жалбоподателят го е заобикалял и това го е принудило да напусне велоалеята, за да не го блъсне и настъпилото съприкосновение не е било по вина на жалбоподателя. Излагат се съображения, че не е доказана по безспорен начин вината на наказаното лице и че същият е контролирал велосипеда си, но другите не са контролирали действията си и това е довело до съприкосновението. Моли се да бъде отменено обжалваното наказателно постановление като незаконосъобразно.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и поддържа жалбата си. В хода по същество представя писмени бележки, в които развива съображения, че пешеходката А. А. се е движела на велосипедната алея и жалбоподателят е подал звуков сигнал, за да предупреди пешеходците, че ще мине покрай тях, тъй като същите се движели в същата посока и били с гръб към жалбоподателя и едната без да се огледа се преместила и принудила жалбоподателя да напусне лентата си за движение и да падне с велосипеда, като това било единственото законосъобразно и правилно реагиране по закон от негова страна. Посочва се, че неправилно е прието, че същият не е контролирал през цялото време велосипеда и е губил контрол над него и по този начин е причинил ПТП, тъй като той е заобиколил лицето и когато именно е преминавал покрай нея, тя се е изместила и е причинила инцидента с неправомерното си движение. Твърди се, че същата е трябвало да внимава, а не без да се обръща да измести встрани по посоката си на движение на място на което не знае, дали ще предизвика ПТП като по този начин пешеходеца е нарушил разпоредбата на чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП. На последно място се развиват съображения във връзка с посоченото в НП, че към 09.11.2022г. на жалбоподателят остават 26 контролни точки, тъй като на контролния му талон били посочени 39 и се оспорва тази незаконосъобразност.

Административнонаказващият орган, редовно призован не изпраща представител и не заема становище по жалбата.

Районна прокуратура – Русе, редовно призована, не изпраща представител.

Жалбата изхожда от активно процесуално легитимирано лице, по отношение на което е ангажирана административнонаказателна отговорност.

Депозирана е в преклузивния срок за обжалване, касае подлежащо на обжалване наказателно постановление, поради и което се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество досежно нейната основателност.

Съдът, след като обсъди ангажираните с жалбата и развити в хода по същество фактически и правни доводи, прецени събраните по делото гласни и писмени доказателства и писмените доказателствени средства, и извърши служебна проверка на обжалваното наказателно постановление, съгласно изискванията на чл. 314 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Административнонаказателното производство срещу жалбоподателя е започнало със съставянето на АУАН № 748897/02.10.2022г. за това, че на 02.10.2022г., около 16,20 часа, в град Русе, бул. „Съединение“ – пешеходна велоалея сигнализирана с пътен знак Г 16, посока център, управлявал електрически велосипед „Фешън“ с возещ се зад него Т. В. А., като не контролирал непрекъснато пътното превозно средство, което управлява, не се съобразил с вървящата по пешеходната зона, в същата посока, пешеходка А. А. с ЕГН: ***** и загубил контрол над пътното превозно средство като блъснал пешеходката с предната част на велосипеда си в гръб, отклонил се вдясно, по посоката си на движение и паднал, заедно с возещия се зад него А., като по този начин причинил ПТП с трима леко ранени.

Въз основа на така приетите за осъществили се факти е била ангажирана отговорността на жалбоподателя за нарушение по чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

АУАН бил подписан от жалбоподателя, с отразяване, че няма възражения. Такива не били депозирани в срока и по реда на чл. 44, ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН било издадено и оспореното наказателното постановление с фактическо описание и правна квалификация на деянието, идентични с тези съдържащи се в АУАН, като на жалбоподателя, на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева, за нарушение по чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

В хода на въззивното производство са ангажирани гласни доказателства, приобщени посредством показанията на актосъставителя Й. Р.

С. и свидетелите Т. В. А. и А. А. А..

Не са налице съществени противоречия в показанията на свидетелите А. и А.. В показанията си и двамата свидетели посочват, че свидетелката А. е била с гръб към пътното превозно средство, управлявано от жалбоподателя и не се е обърнала при първоначално подадения от него звуков сигнал, а се е обърнала, едва след като жалбоподателят е бил в непосредствена близост до нея, в резултат на което същият, както посочва свидетелят А., „я е закачил“.

Посочената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на производството гласни доказателства, приобщени посредством показанията на разпитаните в процесуалното качество на свидетели – Й. Р. С., Т. В. А. и А. А. А., както и писмени доказателства и писмените доказателствени средства – АУАН № 748897/02.10.2022г., Констативен протокол за ПТП с пострадали № 218/278 от 02.10.2022г. и справка за нарушител/водач.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и извършената оценка на доказателствените източници, съдът намира, че следва да бъдат изведени следните правни изводи:

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са намерили отражение датата, часът и мястото на нарушението. Самото нарушение е описано подробно, както в акта, така и в издаденото въз основа на него наказателно постановление и в същите са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административнонаказващия орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната отговорност на наказаното лице.

По гореизложените мотиви, съдът намира за неоснователни ангажираните с жалбата твърдения, за допуснати нарушения на административнопроцесуалните правила.

Посочените от жалбоподателя „нередности“ на АУАН, а именно, че не му е била вземана проба за алкохол, както и че жалбоподателят няма установена длъжност водач на електрически велосипед, както е посочено в АУАН не съставляват процесуални нарушения, тъй като по никакъв начин не са накърнили правото на защита на наказаното лице във връзка с предявеното му административнонаказателно обвинение. Доколкото обвинението не е за управление на ППС след употреба на алкохол, то ирелевантно е дали е му е била взета проба за алкохол, а самият факт, че в АУАН е посочено, че жалбоподателят има длъжност водач на електрически велосипед, не е накърнило правото му на защита, тъй като по този начин е индивидуализирано, както точно ППС е управлявал жалбоподателят.

Съдът намира, че от събраните в хода на производството гласни и писмени доказателства, и извършената им оценка, следва да бъде изведен единственият възможен от правна страна извод, а именно че жалбоподателят не е осъществил състава на нарушението по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, под която норма са субсумирани установените от страна на наказващия орган факти от обективната действителност, а е осъществил състава на нарушението по чл. 117 ЗДвП.

Съгласно трайната и константна практика на ВКС на РБ, намерила израз и обобщена в Решение № 122 от 3.04.2023 г. на ВКС по н. д. № 1027/2022 г., I н. о., НК, докладчик съдията Ш., анализа на нормата на чл. 20, ал. 1 ЗДвП обосновава извод, че тази норма е нарушена, когато водачът на основание различни причини (отклоняване на вниманието, заспиване, разсейване, неправилно боравене с уредите за управление или погрешно боравене с тях) допусне отклоняване на движението на автомобила от указаното в закона и наруши императивните правила, регламентирани в ЗДвП или ППЗДвП като конкретната причина за допуснатото нарушение не е от съществено значение, стига тя да е довела до липсата на постоянен контрол при управлението на превозното средство. Както е посочено, в цитираното решение в подкрепа на този извод е и константната практика на касационния съд, че когато загубата на контрол се дължи на обективни причини - например нарушение на правилата, регламентиращи скоростта на движение се носи отговорност единствено за нарушаване на разпоредбите на чл. 20, ал. 2 или чл. 21 ЗДвП, но не и за загуба на контрол. Когато обаче загубата на контрол се дължи на субективни причини приложимата разпоредба е тази по

чл. 20, ал. 1 ЗДвП.

В Решение № 118 от 19.11.2021 г. на ВКС по н. д. № 461/2020 г., I н. о., НК, докладчик председателят Г. З., изрично е посочено, че задължението по чл. 20, ал. 1 от ЗДвП изисква от водача да контролира непрекъснато управляваното пътно превозно средство – по време на движението да не отклонява вниманието си, да следи внимателно, непрекъснато и всеобхватно пътя, обстановката по него и движението на автомобила по него, да се концентрира в достатъчна степен върху процеса на управление. Това задължение е самостоятелно и няма връзка с режима на скоростта. При нарушението му водачът проявява непредпазливост поради различни субективни външни и вътрешни фактори, които го разсейват и водят до липса на концентрация върху осъществяваната дейност. Когато той поради невнимание не възприема една опасност, която е имал обективна възможност да възприеме, се касае до нарушение на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП.

В настоящия случай такова поведение от страна на жалбоподателя не е налице, видно от доказателствата по делото.

Налице е обаче нарушение от страна на жалбоподателя на разпоредбата на чл. 117 ЗДвП, съгласно която разпоредба При приближаване към място, където на пътя или в близост до него се намират деца, водачът на пътно превозно средство е длъжен да намали скоростта, а при необходимост - и да спре.

В случая жалбоподателят не е изпълнил задълженията си, вземени му в разпоредбата на чл. 117 ЗДвП, тъй като при приближаване към място, където пешеходката А. А. А. - дете на 15 години, се е движила правомерно по пешеходна и велоалея, сигнализирана с пътен знак „Г 16“ „Задължителен път само за пешеходци и велосипедисти“, представляваща „път“ съгласно легалната дефиниция на § 6, т. 1 от ДР на ЗДвП, по посоката на движение на жалбоподателя – с гръб към него, което обективно е пречило възможността ѝ да възприеме приближаването към нея на жалбоподателя, с управлявания от него електрически велосипед, жалбоподателят не е изпълнил задължението си да намали скоростта, а при необходимост и да спре, каквото именно правомерно поведение го задължава разпоредбата на чл. 117 ЗДвП.

Наличието на деца на велосипедна алея, обозначена с пътен знак „Г-16“, които още повече се движат по начин, по който не могат да възприемат приближаващо към тях ППС, представлява „опасност за движението“, която

жалбоподателят е възприел и с която е бил длъжен да се съобрази, като намали скоростта си или спре, както го задължава разпоредбата на чл. 117 ЗДвП.

Обстоятелството, че пешеходката А. е дете е отразено, както в АУАН, така и в НП, чрез посочване на единния граждански номер на същата, поради и което този факт е бил известен на жалбоподателят и същият е имал възможност да се защитава по него.

С оглед изложеното не намират опора в закона твърденията на жалбоподателя, че извършеното от него е „единственото законосъобразно и правилно реагиране по закон от негова страна“. Законосъобразното поведение на същият е било да намали скоростта, а при необходимост и да спре при наличието на деца на пътя, каквото именно поведение предписва и нарушената от жалбоподателя разпоредба на чл. 117 ЗДвП.

Изложеното от жалбоподателя негово поведение „да напусне велоалеята, за да не блъсне пешеходеца, представлява по своята същност т. н. в съдебната практика „спасителна маневра“.

Съгласно практиката на ВКС, намерила израз в Решение № 505 от 25.11.2008 г. на ВКС по н. д. № 348/2008 г., III н. о., НК, докладчик съдията П. П. „Спасителната маневра“ не е правнорегламентирано поведение на участниците в движението по пътищата. Тя е фактическо действие, което принудително променя посоката на движение на превозното средство, което водачът предприема на своя отговорност, за да предотврати настъпването на вредоносните последици. Затова водачът може да се освободи от отговорност, само ако при тази маневра не причини вреди, свързани с увредата на здравето или отнемане на живота на други лица. За да е спасителна една маневра, на следващо място, тя трябва да е предизвикана от неправомерното поведение на друг участник в движението, но и да не може да бъде преодоляна по някои от правомерно предвидените в закона начини.

В случая, както беше посочено не е налице неправомерно движение от страна на пострадалото дете, жалбоподателят е имал обективна възможност да намали скоростта, а при необходимост и да спре, когато е възприел деца на пътя по който се е движел, както предписва разпоредбата на чл. 117 ЗДвП, а не да предприема тяхното заобикаляне, още повече без преди това, както го задължава разпоредбата на чл. 26 ЗДвП да е подал ясен и достатъчен за възприемане сигнал с ръка, преди да започне маневрата, който

сигнал пешеходката да възприеме. По делото не са налице твърдения от страна на жалбоподателя за подаването от негова страна на сигнал с ръка, за предприетата от него маневра за заобикаляне на пешеходката, който същата да е имала обективна възможност да възприеме с оглед своята посока на движение. За такъв сигнал не изнася в своите показания и свидетелят Т. А.. Както сочи самият жалбоподател, което кореспондира и с показанията на свидетелите А. и А., същият единствено е подал звуков сигнал. Пешеходката А. А. е била с гръб към управлението от жалбоподателя електрически велосипед, който факт не е спорен и се установява от всички доказателства по делото, което от своя страна, както беше посочено, обективно е попречило на пешеходката, да възприеме жалбоподателя и да съобрази своето поведение с неговото, за да се говори за нарушение от нейна страна на сочената от жалбоподателя разпоредба на чл. 5, ал. 1, т. 1 ЗДвП.

Жалбоподателят сам, в резултат на свое неправомерно поведение, се е поставил в невъзможност да предотврати настъпването на пътнотранспортното произшествие и е осъществил състава на нарушението по чл. 117 ЗДвП, а не както се твърди с жалбата и се развива в хода по същество, произшествието да е настъпило, поради допуснати нарушения на правилата за движението по пътищата от страна на пешеходката.

Налице са предпоставките за приложението на чл. 63, ал. 7, т. 1 ЗАНН, като въззивната инстанция преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, подвеждайки установените факти, под друга нарушена законова разпоредба, доколкото в случая следва да се приложи „закон за еднакво наказуемо нарушение“, при което е не е налице съществено изменение на релевантните за административнонаказателното обвинение факти, с които факти нарушителят е бил запознат и е могъл да упражни пълноценно правото си на защитата по тях.

За нарушението по чл. 117 ЗДвП, приложимата санкционна разпоредба е именно тази по чл. 185 ЗДвП, която предвижда административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева, какъвто именно размер на административно наказание е наложен на жалбоподателя с наказателното постановление.

Нормата на чл. 28 ЗАНН е неприложима, с оглед разпоредбата на чл. 189з ЗДвП, доколкото се касае за нарушение по ЗДвП.

С оглед обстоятелството, че се касае за ПТП с две пострадали лица, освен жалбоподателя, както и че същият е извършил и нарушение на чл. 80а, ал. 2, т. 5 ЗДвП, която забранява превозването на велосипед на други лица, не се касае и за явно маловажен случай на административно нарушение, съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 5 ЗАНН, доколкото деянието не разкрива явно незначителна степен на обществена опасност.

Неотносими към предмета на спора, с който е сезиран съда в настоящото производство са доводите, касаещи посочените в наказателното постановление оставащи контролни точки на жалбоподателя.

Понятието контролни точки е законово дефинирано в чл. 157, ал. 1 ЗДвП, съгласно която разпоредба, контролните точки служат за отчет на извършените от водач на моторно превозно средство нарушения, като съгласно чл. 157, ал. 3 ЗДвП с подзаконов нормативен акт – Наредба се определя първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, както и списъка на нарушенията, при извършването на които от наличните контролни точки на водача, извършил нарушението, се отнемат точки съобразно допуснатото нарушение.

Отнемането на контролни точки, няма самостоятелен санкционен характер, което се установява както от легалната му дефиниция, така и от систематичното място на разпоредбите, регламентиращи реда за отнемане на същите, поради и което отнемането на контролни точки, не представлява административно наказание, което е видно и от разпоредбата на чл. 13 ЗАНН, а законова последица от извършеното нарушение, фигуриращо в списъка по Наредбата.

Отделно от това чл. 165, ал. 1, т. 6 от ЗДвП предвижда като задължение на определени от министъра на вътрешните работи служби да водят националните регистри за водачите и техните нарушения и наказания, моторните превозни средства и пътнотранспортните произшествия и създават информационни фондове за съхраняване на данните. При това положение единствено от компетентността на тези служби е да посочат във всеки един момент конкретният брой контролни точки, с които разполага всеки водач и евентуалното наличие на хипотезите на чл. 158 ЗДвП за възстановяване на контролни точки чрез допълнително обучение или служебно. Съдът не разполага с правомощие да определя наличните контролни точки на водачите на МПС.

В този смисъл е Решение от 26.07.2016 г. на Административен - Русе по адм. д. № 58/2016 г.

По гореизложените мотиви и на основание чл. 63, ал. 2, т. 4, вр. ал. 7, т. 1 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-1085-003246/09.11.2022г., издадено от Началник Сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР - Русе, с което на **С. Н. С.**, ЕГН: *****, с адрес *****, на основание чл. 185 ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20 лева, за нарушение по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, като **ПРЕКВАЛИФИЦИРА** нарушението от такова по чл. 20, ал. 1 ЗДвП, в **нарушение по чл. 117 ЗДвП**, при същото наказание, наложено на основание чл. 185 ЗДвП, а именно административно наказание „ГЛОБА“ в размер на **20 (двадесет) лева**.

Решението подлежи на обжалване пред Административен съд - Русе в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Русе: _____